

Jumalallinen ihmisessä. Kaksi vertauskuvaa: vesi ja tuli

Room 5:1 – 2; 5 – 8

Eikä toivo ole turha, sillä Jumala on vuodattanut rakkautensa meidän sydämiimme antamaan meille Pyhän Hengen. Meistä ei ollut itseämme auttamaan, mutta Kristus kuoli jumalattomien puolesta, kun aika koitti.

Mutta jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun vielä olimme syntisiä.

Joh 4:5 – 15; 19 – 26, 39 – 42

Eräs samarialainen nainen tuli noutaman vettä, ja Jeesus sanoi hänelle: Anna minun juoda astiastasi.

Jeesus vastasi hänelle: Joka juo tätä vettä, sen tulee uudelleen jano, mutta joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan. Siitä vedestä, jota minä annan, tulee hänessä lähde, joka kumpuaa ikuisen elämän vettä.

Tulee aika – ja se on jo nyt – jolloin kaikki oikeat rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa. Sellaisia rukoilijoita Isä tahtoo.

Me olemme nyt itse kuulleet häntä ja tiedämme, että hän todella on maailman pelastaja.

Vesi ja tuli ovat kaksi elementtiä, jotka eivät siedä toisiaan. Siitä huolimatta molempia voidaan käyttää Jumalan vertauskuvina.

Vesi on elämän symboli. Jumala on elämän alkulähde. Tuli on rakkauden vertauskuva. Jumala on rakkauden alkulähde.

Samarialaisnainen hakee vettä Jaakobin kaivosta. Se vesi tyydyttää naisen kotona ihmisten, eläinten ja kasvien vedentarpeen. Tosin kaikki tulevat uudelleen janoiksi. Ja naisen on tehtävä uusi vedenhakumatka Jaakobin kaivolle.

Jeesus tarjoaa hänelle toisenlaista vettä. Jos nainen juo tätä vettä, hän ei enää koskaan tule janoiseksi. Ja vielä enemmän: Hänen sisimmässään aukeaa tämän veden lähde. Hän voi itse juoda siitä ja tarjota myös muille. Toisissakin tapahtuu sama ihme. Heidänkin sisimmässään alkaa pulputa vesilähde.

Isä Jumala on veden eli tosi elämän alkulähde. Jeesus Kristus johdattaa meidät tälle lähteelle, hän avaa meille pääsyn sinne, hän antaa meidän juoda lähteestä. Silloin Pyhä Henki vuodatetaan meihin. Hän on tosi elämän pulppuva lähde, olemuksemme, persoonallisuutemme, koko olemassaolomme syvyyksissä.

Tästä näkemyksestä avautuva kokonaiskuva on kaunis, rohkaiseva kuva. Minne katsommekin, näemme elävän veden, tosi elämän lähteitä. Yhden sinussa, minussa, jokaisessa ihmisessä. Elämä voi itää, versoa ja kukoistaa kaikkialla. Kaikkialla se virkistyy ja vahvistuu. Kaikkialla se voi kehittyä ja kypsyä. Kaikkialla se voi puhdistua.

Tämä tosi elämän vesi yhdistää meidät Jumalaan, alkulähteeseen. Se yhdistää meidät myös kaikkiin ihmisiin. Koska jokaisella ihmisellä on itsessään tuo lähde, ei ole niin, että toiset vain

antavat ja toiset vain ottavat. Kaikilla on mahdollisuus antaa ja ottaa vastaan. Se edistää myös kaikkien veljeyttä ja tasa-arvoisuutta.

Paavali ei puhu tämän päivän tekstissä vedestä eikä tulesta. Kuitenkin mainitsin aluksi tulen rakkauden symbolina, varsinkin Jumalan rakkauden. Ja Paavali sanoo meille: Jumalan rakkaus on vuodatettu sydämiimme meille annetun Pyhän Hengen kautta. Jeesus sanoi kerran kiihaasti: Tulta minä olen tullut tuomaan maan päälle – ja kuinka toivonkaan, että se jo olisi syttynyt! (Luuk 12:49). Kuva elävän veden lähteestä saa rinnalleen myös kuvan leimuavasta Pyhän Hengen liekistä jokaisen ihmisen sydämessä.

Paavali yhdistää tuohon kuvaan jotain tärkeää. Hän huomauttaa, että tämä Jumalan rakkauden tuli tarkoittaa ansaitsematonta, vastaan tulevaa rakkautta. Kuulkaamme Paavalia itseään: ”Meistä ei ollut itseämme auttamaan, mutta Kristus kuoli jumalattomien puolesta, kun aika koitti.” Tämä apostoli Paavalin huomautus koskee kaikkia ihmisiä tällä maapallolla.

Saamme taas hyvin rohkaisevan ja toiveikkaan kokonaiskuvan. Jokaisessa ihmissydämessä on rakkauden tuli. Tämän rakkauden liekit leimahtavat kolmeen suuntaan: Jumalaan, lähimmäisiin ja koko luomakuntaan. Ja Jumalasta, jokaisen tosi rakkauden alkutulesta saavat ihmissydänten pienet rakkauden tulet aina vain lisää polttoainetta.

Rakkaat seurakuntalaiset! Olette varmasti huomanneet: se, mitä tänään olen nähtäväksenne kuvannut, ei ole koko todellisuus. Mutta se on kristillisestä uskosta tarkasteltuna hyvin tärkeä osa todellisuutta. Sellainen osa, jonka me helposti jätämme huomaamatta ja joskus kokonaan laiminlyömme. Ja se on suuri vahinko.

*Kolmantena paastonajan sunnuntaina
11.3.2007*